

Իր եղբորորդին՝ Յակոբ քհ. Կեսարացին զայն կը ներբողէ ըսելով թէ «յար եւ նման եր սուաջին դիսապետացն մերոց. խստակրօն վարուին եւ ասուածաբան վարդապետութեանքն յայլեաց յաշխարհի, որպէս զարեգակն: Ոչ փոխելով զվարս եւ զճգնաւորական առաքիլութիւնս զոր ստացեալ եր ի կրօնաւորութենէ իւրում: Ոչ կերեալ միս եւ ոչ ընկեալ գինի ի ժամ ձեռադրութեան այլ միով ժամաւ շատնայր զառուս իւր: Բայց ի շարքաւ եւ ի կիրակի մանաւանդ խորզով մագեղեկեաւ կայր զամենայն կեանս իւր»:

Գրիգոր Կեսարացի սաստիկ նախանձախնդիր եղած է Հայ Եկեղեցւոյ կարգերուն և կանոններուն: «Ջասագով ճշմարտութեան օրինաց եւ կարգաց Ա. Հարցն, զանձն իւր օրինակ սաշով ատենեցուն: Այլ եւ զբարեկախանձն, զոր ունիւր առ Ասուած եւ առ մարդիկք որ անդադար իւրսոյ օրինացն ուսուցանէր զանեկեան: Նաեւ զսիւ եւ զգիշեր յասուածաշունչ գրոց ընթեռնչոյ պարսպիւր եւ միկնել ժամ ձեռութեան յուսուցանելոյ եւ իւրասելոյ ոչ դադարէր եւ զայնոցիկն ոչ ստնոյր յէ՛՝ վասն աշխատարէր եւ ժուջան կամացն եւ ընթեռնչոյն եւ զգիշերն սուսնձնական սոթոխիք զանձն յանկողինն ոչ սայր:» (Յ՛-Է Կեսարացի):

Այս առդերը գրուած իր մերձաւոր ազ-